

τῶν ἐσταυρωμένων παρατηρήσαντες ὅτι ἡ φυλακὴ ἦτο χαλαρά, ἀπέσπασαν ἐν καιρῷ νυκτὸς τὸν κρεμάμενον καὶ τῷ ἀπέδωκαν τὰς τελευταίας τιμάς· ὅτε ὁ στρατιώτης ἐξαπατηθεὶς ἐκ τῆς ἀπουσίας του βλέπει τὴν ἐπαύριον ἕνα τῶν σταυρῶν ἄνευ πτώματος, φοβηθεὶς τὴν τιμασίαν, διηγεῖται εἰς τὴν ἐρωμένην ὅ,τι συνέβη. Καὶ δὲν εἶχε νὰ περιμένῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστοῦ, ἀλλὰ τὸ ξίφος θὰ δικάσῃ τὴν ἀμέλειάν του. Ἡ δὲ δικαιοσύνη παραχωρεῖ μόνον τόπον εἰς τὸν μέλλοντα νὰ ἀποθάνῃ, καὶ τὸ ὀλέθριον μνημῆμα ἤθελε συνενώσῃ ἐραστήν καὶ σύζυγον. Ἄλλ' ἡ χήρα οὐχ ἤττον εὖσπλαγχνος ἢ αἰδήμων «ἄς μὴ ἐπιτρέψωσι τοῦτο οἱ θεοί», εἶπεν, ἵνα κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἴδω δύο κηδεῖας δύο ἀνδρῶν, οἵτινες εἰς ἐμὲ ὑπῆρξαν προσφιλέστατοι. Προτιμῶ νὰ κρεμάσω τὸν θανόντα, παρὰ νὰ σταυρωθῇ ὁ ζῶν. Συμφώνως πρὸς τοῦτον τὸν λόγον διατάσσει νὰ σηκωθῇ τὸ σῶμα τοῦ συζύγου ἐκ τῆς θήκης του καὶ νὰ προσηλωθῇ ἐπὶ τοῦ κενοῦ σταυροῦ. Ὁ στρατιώτης οὐδαμῶς ἀντέστη εἰς τὴν ἐπίνοιαν τῆς συνετωτάτης γυναικός, τὴν δὲ ἐπαύριον οἱ ἄνθρωποι ἐθαύμαζον, τίνι τρόπῳ ὁ νεκρὸς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἀνεβῆ.

*Εἰς τοὺς ἀνέμους εἰμπορεῖς τὴν λέμβον νὰ ἐμπιστευθῆς.
Ἄλλ' εἰς γυναιῖκα πώποτε μὴ δώσης τὴν καρδιά σου
Καμμὲν γυνὴ δὲν εἶν' καλὴ καὶ ἔχε τὰ μυαλά σου.
Ἄν δὲ χαμμίαν πουθενὰ καλὴν νὰ εὖρης δυνηθῆς
Εἶνε τὸ πρᾶγμα σπάνιον καὶ δύσκολον νομίζω,
Ἦδὼς τὸ κακὸν ἐγένετο καλόν, δὲν τὸ γνωρίζω.*

Ἄθῃναι, Ἰούλιος τοῦ 1895.

ΕΜΜ. ΓΑΛΑΝΗΣ

ἽΣ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΣΟΥ ΜΑΤΙΑ

*Ὅποιος θελήσῃ ζωτανὸς νὰ καταβῇ ἔς τὸν Ἄδην
Νὰ ἰδῇ τὰ πυροκάμια καὶ τὸ βαθὺ σκοτάδι,
Τὰ μαυροφλόγα μάτια σου γιὰ λίγο ἄς ἀντικρύσῃ
Κ' εὐθὺς σκοτάδια καὶ φωτιὰς ἔς τὰ στήθεια θ' ἀγροικῆται
Καὶ ὅμως ἂν ἡ κόλασι μέσα της εἶν' κλεισμένη.
Καθένας ἔς τὸν παράδεισο μὲ μὲν ματιὰ σου μ'παίρει.*

ΗΛ. Α. ΤΣΙΤΣΕΛΗΣ